

af Vand, to Gange i Døgnet tørt, naar der er Lavvande; det er de saakaldte "Bader". Hvor skal Udløbet sættes i saadanne Tilfælde? Jeg skal her gøre opmærksom paa en Højesteretsdom, der faldt den 11te December i Sjor, hvor det drejede sig om Udløbet af Ribe Na; jeg skal bemærke, at Fiskeriet i Ribe Na ejes af en enkelt Mand. Det har oprindeligt i gamle Dage hørt til Riberhus, men er solgt af Kronen i Begyndelsen af forrige Aarhundrede og blev i Midten af forrige Aarhundrede købt af et Legat, der kaldes det Mathurinske Legat, som senere har solgt det til en Privatmand, der nu ejer det. Nu hændte det, at man gravede en Kanal i 1855—56 af Hensyn til Sejladsen paa Ribe Na, og saa bestemtes det, at Legatet, som den Gang ejede Fiskeriet, skulde som Vederlag for den Stude, der tilhøvedes Fiskeriet i Naen, have Eneret til Fiskeri i Kanalen, hvilket approberedes i en Skrivelse fra Indenrigsministeriet. Hermed skulde man tro, at Spørgsmaalet om, hvem der havde Ret til Fiskeri i denne Kanal, var afgjort; men Voven af 1888 har medført, at Højesteret er kommen til det Resultat, at Udløbet af Naen maa siges at være der, hvor Grønsværet holder op. Kanalen er imidlertid selvfølgelig ført ud gennem "Baderne", og nu er man kommen til det kuriøse Resultat, at to Fiskere, som gik paa det tørre og satte deres Garn i Naen og ligeledes røggede dem paa det tørre, nemlig paa "Baderne" under Lavvande, ere blevne erklærede for at være gode Saltvandsfiskere og at have fisket uden for Grønningen, uagtet de have fisket i den gravede Kanal. Jeg skal henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa denne Dom, thi naar vi nu saa den Bestemmelse, at Landbrugsministeren skal fastsætte Grænsen for, hvorfra Udløbet skal regnes, saa opstaar jo det Spørgsmaal: Naar Højesteret en Gang har sat Grænsen ved denne Na, kan Landbrugsministeren saa fravige det Resultat? Kan han ikke det, er det sikkert aldeles nødvendigt, at vi saa en anden Bestemmelse. Der foreligger under denne Sag, kan jeg se af Overrettens Dom, en Udtalelse fra Indenrigsministeriet, hvorefter det anses for ganske utvivlsomt, at den paagældende Privatmand havde Fiskeriretten der, hvor de to Mænd bleve grebne, og den private Mand vandt ogsaa sin Sag ved Overretten; men ved Højesteret kom man til et andet Resultat, idet man der sagde, at det var Grønningen, der blev det afgørende. Jeg tror ikke, vi kunne blive staaende derved. Hvad der her er sagt om Ribe Na, gælder mutatis mutandis for 3 eller 4 andre Naerovre paa Vestkysten. Jeg har blot villet henlede

det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, at man maa søge dette rettet; thi det gaar ikke an, at Staten sælger et Fiskeri til en Privatmand, og at man derefter ved en Lov uden videre stærer et Stykke af det paagældende Vand bort.

Olesen: Da Tiden nu er saa stærkt fremrykket, skal jeg fatte mig meget kort, og jeg vil da gøre det paa den Maade, at jeg vil hde den højtærede Landbrugsminister min Anerkendelse for, at han har strakt sig saa vidt med dette Forslag, som han har gjort, og ligeledes hde det andet Ting min Anerkendelse for det store Arbejde, som det har nedlaagt i dette Forslag. Jeg er saa temmelig sikker paa, at hvis det kan naa op til at blive Lov, nogenlunde i den Skikkelse, hvori det her foreligger, da vil det blive modtaget med Tak, ikke mindst af den store Fiskerbefolkning. Naar der nu særligt med Hensyn til Aalegaarde er fremdraget, at der her er gjort Aalegaardsejerne stor Uret, saa synes jeg, at man snarere kan sige det modsatte. Jeg er tilbøjelig til at mene, efter hvad der er fremkommet fra anden Side, at i Tidens Løb, ved Tidernes Ugunst, er Aalegaardsretten, hvad Lovgivningsmagten maaste ikke har haft Dje nok for, blevet noget andet, end den oprindeligt var. Jeg skal ikke udtale mig nærmere derom, men i høj Grad anbefale, at det høje Ting ogsaa vedtager denne Paragraf, som den staar, og huffer paa, at det er den store Fiskerbefolkning, hvis Livserhverv Fiskeriet er, som vi særligt skulle tænke paa. Det er jo, naar alt kommer til alt, et meget stort Spørgsmaal, hvor langt disse Aalegaardsejeres Ret skal gaa ud. Der maa jo være en bestemt Grænse, og jeg synes, at det er noget af det bedste ved denne Paragraf, at den sætter en Maalbestemmelse uadtil. Jeg kunde have ønsket, at der ogsaa havde været en Afstandsbestemmelse til Siderne, saa at enhver kunde være sikker paa, hvor langt hans Ejendom gik, saa vilde man blive fri for meget af det Brydert, der har været og muligvis vil blive desangaaende. Der var meget, som jeg gerne vilde dvæle ved, men da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig i yderste Korthed. Med Hensyn til Maalbestemmelserne, som det erede 3dje Medlem for 8de Kredts (Zohnsen) pegede paa, vil jeg gerne henvise til, at det til Dels ligger i Fiskeribefolkningens Haand at saa disse saa nogenlunde som de mene at kunne være tjente med. Til det erede 1ste Medlem for 8de Kredts (Breinholt-Wandborg), der tildels ogsaa har haft disse Sager under Behandling, vil jeg sige, at det jo dog er aabenbart, at det kun er saa af os, der sidde